

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Hansen, Godfred.; af Godfred Hansen.

Red Vestindien! : et Forslag i den 11. Time

København : H. Meyers Bogtrykkeri, 1916

12 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Godfred
Hansen:

Red
Vestindien!

1916.

39, - 245

tev. 03968

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020570254

RED VESTINDIEN!

ET FORSLAG I DEN 11. TIME

AF

GODFRED HANSEN

FM. I GULD

KAPTAJN I FLAADEN

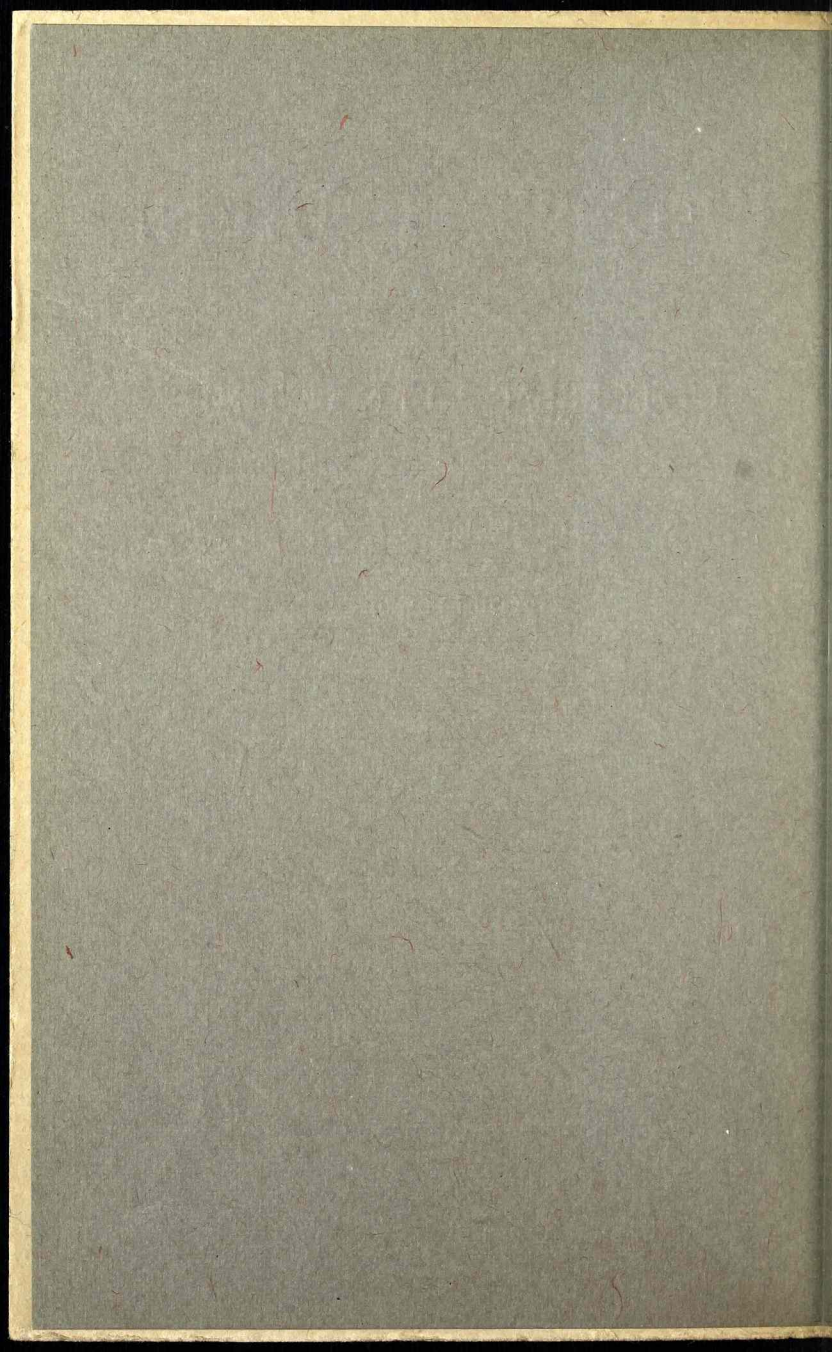

1917. C 478

KØBENHAVN

H. MEYERS BOGTRYKKERI

1916

RED VESTINDIEN!

ET FORSLAG I DEN 11. TIME

AF

GODFRED HANSEN

FM. I GULD

KAPTAJN I FLAADEN

KØBENHAVN

H. MEYERS BOGTRYKKERI

1916

SAA skal altsaa den sidste Fjer rives af Danmarks Hat. Med Vold og Magt, eller snarere med List og Underfundighed, skal det sidste Grundlag for dansk Chauvinisme sparkes væk. Vi er ikke skabte til Højhed og Blæst, at blive ved Jorden det passer os bedst. Regeringen sætter sin nøgtern-logiske Lyseslukker ned over enhver Fantast af en Tællepraas, der har Lyst til at lyse ud over Landets Grænse. Her er ikke Brug for de Ting, der ikke kan vejes.

Le Danemark s'éfface! Tværtimod! Saa langt fra at udviskes koncentrerer vi os netop det mest mulige. Vi skiller os af med alle Udenværker. Lad Island sejle, lad Vestindien ryge, vi er os selv nok. Lidt skal vi dog trøstes, vi der ikke ret ser Styrken ved en saadan Koncentration. De lover os, at Amerika vil give os Rettigheder over den Del af Grønland, som vi hidtil ikke har ejet. D. v. s. det vil Amerika, som heller ikke hidtil har ejet det, men vi skal jo rigtignok ogsaa have Sanktion af de andre Magter.

Og hvad er det saa, de vil give os? Ret til Peary-Land, hvis Værdi er lig Nul. Ret til Østgrønland, som vi selv har udforsket og kortlagt og hvis Erhvervelse er beseglet med danske Mænds Liv. Ret til C. York Landet, som nogle faa Jagtsæsoner vil tømme for, hvad der er af Værdier af arktiske Produkter, hvorefter Kolonien vil synke ned til at blive den vanskeligst tilgængelige, den mindst ydende af vore Kolonier i Grønland.

Herregud! Er vi virkelig naaet til, hvad dansk Aand evner? Nej! Sandheden er den, at mens de Mænd, der sidst stemte mod Salget, har arbejdet trofast, saa har de, der stemte for, illoyalt arbejdet mod ethvert Resultat. De har simpelthen ikke rørt en Finger for at gøre noget, skøndt de har siddet med Regeringens Tøjler i Hænderne. Nu kan de med Stolthed sige: »Sagde vi det ikke allerede den Gang?»

Skulde vi virkelig ikke kunde klare den Smule Statsopgave? Efter at jeg havde været paa Landopmaaling i Vestindien tre Vintre i Træk, hvor jeg under Arbejdet i Marken kom i intim Berøring med Befolkningen, hvor jeg ved Lejrbaalene om Aftenen fik dem til at aabne deres Hjerter, saa at jeg kom ind i deres Følelser og Tankegang, gik det op for mig, at Opgavens Løsning egentlig var saare simpel. Man skulde blot tage Øernes 27000 Mennesker med til at løfte, hvor de 700's Kræfter

ikke havde slaaet til. Vejen forekom mig saa ligefrem, at jeg troede, det var paa Grund af for megen Selvtillid.

Saa kom Konferencerne. Hamilton Jackson blev hørt. Guvernøren blev hentet. Langt om længe barslede Bjerget og fødte fire forkrøblede vestindiske Lovforslag.

Da jeg saa det, mente jeg, at jeg kunde komme frem med mit. Jeg udarbejdede nogle Lovforslag, der i Korthed gik ud paa følgende:

Øerne inddeles i Kommuner, med folkevalgte Kommuneforstandere. Disse træder sammen i Kommuneraad, 2 for St. Croix, 1 for St. Thomas og 1 for St. Jan. Kommuneraadene vælger af deres Midte Medlemmer til Kolonialraadene i samme Antal som de højstbeskattede (de nuværende 700 Valgberettigede). Kongevalgte Medlemmer bibeholdes. Der ansættes midlertidig 4 Distriktsraadsmænd, der indtil videre leder Systemets Udvikling.

Til Forstaaelse af, hvorfor jeg mener at disse Lovforslag vilde være af indgribende Betydning, hidsætter jeg den Følgeskrivelse, med hvilken de indgik til Finansministeriet.

Kaptajn GODFRED HANSEN

Dr. Tværgade 58.

København, April 1916.

Til

FINANSMINISTERIET

Hermed tillader jeg mig at forelægge nedenstaaende Forslag til Love, tilsigtende en Nyordning af de politiske Forhold i Dansk Vestindien, nemlig:

- 1) Lov om de Dansk vestindiske Øers Inddeling i Kommuner og Distrikter, om Oprettelse af Distriktsraad m. m.
- 2) Lov om midlertidig Oprettelse af 4 Distriktsraadmandsembeder i Dansk Vestindien.
- 3) Lov om Nedsættelse af en Kommission til at foretage en Inddeling af de Dansk vestindiske Øer i Kommuner.
- 4) Lov om Ændringer i Koloniallov for de Dansk vestindiske Øer af 6. April 1906.

Ved de sidste Tiders urolige Forhold i Dansk Vestindien har det atter tydeligt vist sig, hvor ugørligt det er for nærværende at skaffe sig paa lideligt Kendskab til de Meninger og Stemninger, som hersker i langt den overvejende Del af Befolkningen, idet denne mangler ethvertsomhelst Organ,

hvorigennem den kan træde i Rapport til Offentligheden.

Det maa betegnes som monstrøst, at den politiske Skæbne for en Befolkning paa 27000 Individer afgøres af knapt 700 Vælgere, udelukkende udtagne af en decideret Overklasse, medens den øvrige Befolkning for at give sin Mening til Kende ikke har anden Udvej end for private Midler at udsende en Mand, der har til Opgave at forsøge at skaffe sig Øre hos Regeringen i Moderlandet.

Endvidere maa det anses for i høj Grad uheldigt, at Rigets Finansminister som Øernes øverste Embedsmand, for at skaffe sig Indsigt i Øernes indre Forhold, saaledes som de ses af den menige Befolkning, skal være henvist til at forhandle med en saadan Udsending, der ikke har og ikke kan have noget officielt Mandat fra Befolkningen, og som er afskaaret fra at kunne give nogen Garanti for, hvor mange Stemmer han har bag sig.

Det er derfor paa høje Tid, at der skabes et Organ for Menigtand i Dansk Vestindien.

Ifølge den danske Grundlov er det Princip sat i Højsædet, at enhver hæderlig, voksen Mand, der kan forsørge sig og sine, er berettiget til en Stemme ved Valg af Medlemmer til Landets lovgivende Forsamling. Dette Princip Rigtighed anerkendt, ser jeg ikke, med hvilken Ret man forholder den kulørte Befolkning i Kolonierne Stemmeret, idet

der i denne findes et lige saa stort Procenttal, der opfylder Betingelserne, som herhjemme. At der i Befolkningen selv er Misfornøjelse med de bestaaende Tilstande og Trang til en Forandring, vil det næppe være vanskeligt at paavise. Og netop denne Trangs Tilstedeværelse viser, at Tiden er inde til at foretage en Forandring.

Det vil imidlertid være uheldigt pludselig at ligestille den Del af Befolkningen, der har været umyndig indtil nu, med den Klasse, der hidtil har ledet Øernes Politik. Befolkningen er jo nemlig ganske uden Erfaring i alle politiske Forhold. Der findes ingen Forsamlinger af nogen Art, hvor Menigmand har Sæde. De offentlige Valghandlinger kan næppe afvinde den Mand Interesse, der er ganske uden Indflydelse paa Resultaterne, og som samtidig som Regel kun har meget faa Interesser fælles med en hvilken som helst Kandidat, som Overklassen maatte opstille. Og endelig udkommer der ingen Avis, der fortjener Navn af en saadan.

Befolkningen er saaledes ganske uden Opdragelse politisk set, uden Mænd, der ifølge deres Stilling i Samfundet har kunnet skaffe sig Indsigt i saadanne Forhold, som en Mand maa kende for at kunne optræde som Organisator og Leder. Under disse Omsændigheder vilde det være uheldigt at give Befolkningen lige og almindelig Valgret, idet der vilde hengaa lange Tider, inden den vilde for-

staa at drage Nytte deraf, Tider, i hvilke megen Skade kunde forvoldes.

De hermed forelagte Love tager Sigte paa Befolkningens politiske Opdragelse. De foreslaaede Institutioner skal oprettes for at skaffe Befolkningen Lejlighed til at finde sine Førere og for at give disse Førere Lejlighed til under parlamentariske Former, gennem Diskussioner indbyrdes, at lære at føre Forhandlinger, at give deres Tanker Udtryk og deres Planer bestemt Form.

Ogsaa i økonomisk Henseende vil denne Opdragelse af Befolkningen komme til at spille en Rolle. Øernes Udvikling, naar bortses fra St. Thomas' Havn, maa baseres paa Andelsbevægelsen. Det lille Landbrug, hvor Fader og Sønner arbejder paa deres egen Lod, er noget, den kulørte Befolkning forstaar. De ser det direkte Udbytte af deres Arbejde, og den saa meget omtalte Dovenskab forsvinder. Man er derfor inde paa den rigtige Vej ved Oprettelsen af Husmandsbrug. Men dog vil Loven herom aldrig komme til at gøre Nytte, førend Befolkningen lærer at løfte i Fællesskab. Den har ingen Tillid til den hvide Race, Arbejdet maa gøres af en af deres egne, og en saadan Leder findes ikke, førend de ad den Vej, som er anvist gennem de forelagte Lovforslag, har lært at organisere sig.

De af Lovene flydende Udgifter kan antagelig anslaaes til 80,000 Francs aarlig. Dette Beløb vil selvfølgelig gaa betydeligt ned, naar Raadmands-embedet kan nedlægges. Udgiften til Kommissions-arbejdet ved Øernes Inddeling i Kommuner kan jeg ikke angive.

De hidtil gjorte Bestræbelser for at ophjælpe Øerne har været forgæves. Udmærkede Mænd har ofret store Summer og megen Omtanke herpaa. Men man vil aldrig fuldt ud faa at vide, hvor Skoen trykker, før man spørger den, der har den paa. Jeg mener ikke, at man ved Gennemførelsen af disse Love kan opnaa, at de Tider vender tilbage, da man rullede spanske Gulddubloner i Foustagevis ned i Magasinerne. Men jeg mener, at man kan naa at skabe en oplyst og selvhjulpne Befolkning.

Mit Arbejde blev afleveret til Finansministeren i April iaar. Det blev modtaget med smigrende Velvilje. Derpaa gik det formodentlig i Papirkurven. Godt eller ikke godt, Øernes Skæbne var jo forlængst afgjort.

Hvorfor skal der sælges? Staar Øerne sig ved det?

St. Thomas er kun St. Thomas Havn. Og skulde et Firma, der ledes som Ø. K., ikke være mægtig nok til at føre Havnen frem i den Rang, der af Naturen er forbeholdt den som Vestens Singapore? Behøves det amerikanske Flag dertil?

St. Croix og St. Jan, Landbrugsøerne. Den daarer sig, der tror, at der vil opstaa gyldne Tider for disse. I Skyggen af den mægtige Konkurrence fra Porto Rico, vil de synke ned til det, som nu f. Eks. store og lille Hans Lollik er i Forhold til vore Hovedøer, Holme, der besøges af Fiskere. Inden 30 Aar vil de begge ligge i Busk.

Og Danmark, staar vi os ved Salget? For den næste Generation vil de 25 Mill. amerikanske Doll. have samme Værdi som en Pose raadne Æbler for os.

Naar nu det store Opgør kommer efter Krigen og Forhandlingerne genoptages, saa vil mangt og meget komme for. Mon det saa dog ikke vilde være bedre for os at vi endnu havde Fodfæste i den nye Verden, at Dannebrog vajer over Antillernes bedste Havn, at det »Brohoved« er paa vore Hænder, der kan sikre os en smuk Plads i Solen, efterhaanden som det rige Sydamerika udvikles.

Standt Salget! Selv om man mener at det er uberettiget, vil det dog for mindst $\frac{1}{3}$ af Befolkningen føles som en Vanære og et Nederlag, der næsten vil faa dem til at skamme sig over at være

Danske. Benyt ikke en tilfældig Magtkonstellation
til at slaa dybe og ulægelige Revner i vort Folks
Samfølelse i en Tid, hvor Sammenholdet er det
eneste, der kan bære.

